

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ως διαρκής Πεντηκοστή

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ποιὸς εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός; Ποιὸς εἶναι σὲ Αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ ποιὸς ὁ ἄνθρωπος; Πῶς γνωρίζεται ὁ Θεὸς στὸν Θεάνθρωπο καὶ πῶς ὁ ἄνθρωπος; Τί ἐδῶρσε σέ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεὸς ἐν τῷ Θεανθρώπῳ; Ὅλα αὐτὰ τὰ φανερῶνει σέ μᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας». Μᾶς ἀποκαλύπτει δηλαδὴ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ Αὐτόν, γιὰ τὸν Θεὸ ἐν Αὐτῷ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ γιὰ τὸ τί χάρισε σ' ἐμᾶς μ' ὅλα αὐτά. Αὐτὸ ἐπίσης ἀπείρως ξεπερνᾷ κάθε τί ποὺ οἱ ἀνθρώπινοι ὀφθαλμοὶ εἶδαν καὶ τοῖς ὠσίν αὐτῶν ἠκούσθη καὶ ἡ καρδιά αὐτῶν κάποτε αἰσθάνθηκε.

Μὲ τὴν ἔνσαρκη ζωὴ του στὴ γῆ ὁ Θεάνθρωπος ἐγκαθίδρυσε τὸ Θεανθρώπινό του Σῶμα, τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μὲ αὐτὴν προετοιμάζει τὸν γήινο κόσμον γιὰ τὴν ἔλευση καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δραστηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ψυχῆς Αὐτοῦ τοῦ Σώματος.

Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατῆλθε ἐξ οὐρανοῦ στὸ

Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ πάντα παρέμεινε σὲ Αὐτὸ σὰν Πᾶν-Ζωοποιὸς ψυχὴ Αὐτοῦ. Αὐτὸ τὸ ὁρατὸ θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας συγκροτοῦν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μὲ τὴν πίστη των στὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ ὡς τέλειου Θεοῦ καὶ ὡς τέλειου ἀνθρώπου. Καὶ ἡ κάθοδος καὶ ἡ σύνολη δρατηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο καὶ ἐξαιτίας τοῦ Θεανθρώπου.

Κάθε τί στὴν Θεανθρώπινη Οἰκονομία τῆς σωτηρίας προῆλθε ἀπὸ τὸ Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τέλος, ἀκόμη ὅλα συνοψίζονται καὶ ὑπάρχουν στὴν κατηγορίᾳ τῆς θεανθρωπότητος ἀκόμη καὶ ἡ δραστηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κάθε ἐνεργητικότητα Αὐτοῦ στὸν κόσμον εἶναι ἀχώριστη ἀπὸ τὸ θεανθρώπινο ἀνδραγάθημα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἡ Πεντηκοστὴ μὲ ὅλες τὶς αἰώνιες δωρεὰς τῆς Τριαδικῆς Θεότητος καὶ Αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προσδιόριζε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων δηλαδὴ τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς πίστεως, τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς παράδοσης, τῆς Ἁγίας Ἀποστολικῆς ἱεραρχίας, ἀκόμη καὶ κάθε τί Ἀποστολικοῦ ποὺ εἶναι θεανθρώπινο.

Ἡ Ἁγία πνευματικὴ ἡμέρα ἡ ὁποία ἄρχισε μὲ τὴν Ἁγία Πεντηκοστὴ ἀδιάκοπα συνεχίζεται στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μὲ ἀνείπωτη πληρότητα ὅλων τῶν θεϊκῶν δωρεῶν καὶ ζωοποιῶν δυνάμεων. Κάθε τί στὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πολὺ μικρὸ καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑπερμέγεθες. Ὅταν ὁ ἱερεὺς θυμιάζοντας στὴν Ἐκκλησίαν παρακαλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστὸ νὰ καταπέμψῃ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ ἀνέκφραστο θαῦμα τοῦ Θεοῦ ἡ Ἁγία Πεντηκοστὴ πρὶν ἀπὸ τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐπισκόπου ἐπαναλαμβάνεται καὶ δίδει ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος καὶ μὲ αὐτὸ πασιφανῶς μαρτυρεῖ ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας συγκροτεῖται ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον στὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον στὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Κύριος εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ σῶμα τῆς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἤδη τῆς θεανθρώπινης οἰκονομίας τῆς σωτηρίας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συνδέθηκε μὲ τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας δηλαδὴ μὲ τὸ θεμέλιο τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ « τοῦ Λόγου κτίσας τὴν σάρκωσιν».

Στὴν πραγματικότητα κάθε ἅγιον μυστήριον καὶ ὅλες οἱ θεῖες ἀρετὲς εἶναι μία Ἁγιοπνευματικότης. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ μέσου αὐτῶν ἔρχεται σὲ ἐμᾶς καὶ ἐντὸς ἡμῶν. Αὐτὸ κατέρχεται οὐσιωδῶς ποὺ σημαίνει ἀληθινὰ καὶ οὐσιαστικὰ μὲ ὅλες τὶς θεϊκὲς του σημαντικὲς ἐνέργειες. Αὐτὸ – ὁ πλοῦτος τῆς θεότητος. Αὐτὸ – τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος. Αὐτὸ – ἡ χάρις καὶ ἡ ζωὴ κάθε ὑπάρξεως. Εἶναι αἰώνιον καὶ Διαθηκικὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατοικεῖ σὲ μᾶς καὶ ἐμεῖς σ' Αὐτόν. Αὐτὸ καὶ μόνο μαρτυρεῖ τὴν παρουσίαν τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος σέ μάς. Ἐμεῖς μέ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ζοῦμε ἐν Χριστῷ καὶ Αὐτὸς σέ μάς. Μάλιστα αὐτὸ τὸ γνωρίζουμε « ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν»(Α΄ Ἰω.3,24).

Μὲ μία λέξη ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας σὲ ὅλες τὶς δικές τις ἀναρίθμητες θεανθρώπινες πραγματικότητες ὁδηγεῖται καὶ χειραγωγεῖται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τὸ ὁποῖο πάντοτε εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ (Γαλ.4,6). Γι' αὐτὸ ἔχει γραφεῖ στὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο «εἰ δὲ τὶς Πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν Αὐτοῦ» (Ρωμ. 8,9).

Ὁ χερουβικὰ μνηθεὶς στὸ θεανθρώπινο μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας σὰν τὸ πιὸ ἀγαπητὸ πᾶν-μυστήριον τοῦ Θεοῦ ὁ Μέγας Βασίλειος διακηρύσσει τὸ παναληθές καὶ χαρμόσυνο μήνυμα «Τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἀρχιτεκτονεῖ Ἐκκλησία Θεοῦ».